

Bringing Up Baby d'Howard Hawks, entre la casera i la cacera

Carles Cabrera

*A Josep Maria Nadal Suau,
en prova d'amistat*

El director cinematogràfic nord-americà Howard Hawks va excel·lir, pràcticament, en tots els gèneres. En el de la comèdia, ens llegaria produccions tan memorables com *Bringing Up Baby* (1938), *Gentlemen Prefer Blondes* (1953) o *Man's Favorite Sport?* (1963); en el terreny del western, va dirigir un actor com John Wayne en films com *Red River* (1948), *Rio Bravo* (1959) o *El Dorado* (1967), que també romangué sota les seves ordres en les aventures de *Hatari!* (1962), mentre que el negre, Hawks l'havia conreat a *Scarface* (1932) o en l'adaptació de *The Big Sleep* (1946), tot basant-se en la novel·la homònima de Raymond Chandler, entre molts altres.

Però avui volem parlar ací de comèdia, i ho volem fer a propòsit del film *Bringing Up Baby*, que unia en duet l'actriu Katharine Hepburn —traspasada el 2003— i Cary Grant. En l'argument, s'explica que el doctor David Huxley (Cary Grant) és a punt de rebre la clavícula intercostal que li manca per acabar de reconstruir l'esquelet d'un brontosaure. Per una confusió, coneix Susan Vance (Katharine Hepburn) mentre ell juga al golf amb l'advocat d'una senyora que li havia de proporcionar un milió de dòlars per a la seva feina, però Susan embolica la troca, i David deixa l'advocat palplantat. Després, David posa fi, definitivament, a la relació amb Susan.

Però a ella, li arriba l'endemà un lleopard mançac, Baby, i telefona David per tal com és l'únic zoòleg que coneix. Aquest, paral·lelament, ja ha rebut la clavícula que necessitava. Ella se l'emporta a casa de la seva tia, i se'n duu a rentar la seva roba per retèner-lo. Quan arriba la tia, el troba disfressat, quan resulta que ella era la dona de qui l'advocat li havia de proporcionar el milió de dòlars. Hauria partit en tenir la seva roba, si no fos perquè el ca amaga l'os del brontosaure. Llavors, el lleopard, que, en realitat, l'havia enviat el germà de Susan per a la seva tia, s'escapa; tampoc no troben el ca, i temen que el lleopard se'l mengi. En el darrer moment, un altre lleopard, agressiu, apareix en escena. Tots els personatges acaben entre reixes creient que Baby és el lleopard agressiu excepte David, i Susan, que compareix a escena amb l'altre lleopard pensant que és Baby. Alice, en veure la classe d'home que és David, l'abandona, però Susan li oferirà de començar una esbojarrada vida plegats.

El doctor David Huxley, doncs, és un home dis-tret de mena, un xic aturadet, sempre dominat per les dones: primer, per la seva promesa Alice, que

resulta un personatge completament pla (això és, que no evoluciona gens al davant de la pantalla), i després per Susan, a qui coneix en un camp de golf, amb la qual cosa resta presentat el típic triangle amorós de final feliç de les comèdies en què ell i la dona que acaba de conèixer han d'acabar forçosament units. Ella ja pronostica que s'hi casarà, a pesar de l'antagonisme de la seva tia, que amenaça de desheretar-la —evidentment, tant David com Susan, com no podia ser d'altra manera en un film d'aquestes característiques, es mostren lluny de cap interès econòmic. El moment antològic, cap a les acaballes, en què Susan caça David amb una espècie de salabre, simbolitza aquesta cacera de l'home amb claredat. Posats a calibrar-ho, baldament Susan sigui un ésser eixebrat a qui no

sembla amoïnar gaire la llei (per exemple, amb el vehicle que roba o quan intenta, amb una agulla de ganxo, sortir del calabós), maneja un posat distret que s'adiu també molt més al caràcter de David que no pas el de la primmirada Alice, amb qui David no hagués tingut ni temps per anar-se'n de lluna de mel.

A davall d'aquesta escorça, Hawks desenvolupa totes els teixits propis de la comèdia d'embulls: les coincidències dels mateixos protagonistes, que es retroben una vegada i una altra, les confusions que han de generar comicitat (tia Elizabeth diu al comandant que parli a David de caceria, quan aquest darrer no n'entén un borrall!), les excuses per tornar-se a veure un cop se suposa que ha acabat la relació amb el lleopard que li envia el seu germà, la vestimenta de Cary Grant (les ulleres, el vestit de dona que s'enfloc, la roba de Mark que es posa), l'alteració del temps, amb la presentació d'uns dies immensament i inversemblantment llargs (el temps s'estén durant el dia anterior i el mateix dia de les noces de David i Alice) amb el-lipsis que enfoquen l'atenció en els bessons d'acció d'una història de per si molt moguda, els dobles sentits de la llengua, ja des del títol mateix (la fera és Susan, però també Baby, el lleopard mans que apareix en pantalla), etc.

D'altra banda, que David es deixi menar sempre per les dones, no és quelcom particular seu, sinó general de tots els homes, i constitueix un altre element còmic, que forçosament havia d'esbutzar de riure el públic de l'època: així, tia Elizabeth, a qui

no li coneixem marit, li ha posat, de nom, 'George' al seu ca, és a dir, el nom d'un home, com si fos el seu espòs, mentre que Susan no només enganya David constantment, sinó també, el psiquiatre de la festa, o en dues ocasions, l'autoritat policial, indefectiblement masculina. A més, la gràcia rau en fer fer als homes mal paper, com ara el comandant, que tot i que presumeix campanut d'estar especialitzat en distingir veus d'animals, es pensa que rugeix un lleó quan, en realitat, es tracta d'un lleopard.

Com a precedent d'aquesta mena de fer comèdia, en literatura, sembla perceptible la influència de les peces de teatre del dublinès Oscar Wilde com *Lady Windermere's Fan* (1892) o *The Importance of Being Earnest* (1895). L'esmentada tia Elizabeth, per exemple, és una pulcra senyora de la societat victoriana que, perfectament, podria representar la tia que desfila a l'obra mestra de Wilde, i el mateix podria dir-se de les corregudes de David disfressat per casa de tia Elizabeth, com si un Wilde es representés sobre les taules d'un teatre.

L'estructura dibuixa, al capdavall, un cercle perfecte on tot acaba encaixant, com en la forja d'un anell. Tot plegat, haurà servit perquè David s'adonés que no hagués sofert l'avorrit matrimoni que li oferia Alice, sinó l'aquefarada agenda que li brinda Susan des del primer dia, que farà donació al museu del milió de dòlars que ha heretat de la seva tia. Podran començar per reconstruir sencer l'esquelet del brontosau... ■

